

tionen ikke skal vedvare længere end til 1ste April 1852; men for at sikre os imod Anfegtelser og Fristelser ville vi dog ligesaa bestemt undgaae med det Samme at udtale, at den skal ophæves; thi da vil det blive vanskeliggere, om ogsaa muligt — thi det vil jeg gjerne indrømme, at man kan aldeles forandre den — men det er dog meget vanskeliggere for os at komme tilbage dertil.

Finantsministeren: Da Hans Majestæt Kongen har overdraget mig for en kort Tid at overtage Finantsministerens Portefeuille, saaledes at jeg med een eller to Dages Barsel har maattet gaae ind i en Mængde mig tidligere ubekjendte Sager midt under deres Behandling, har jeg fuld Anledning til at bede det høitærede Thing om at undskyldte mig, dersom jeg ikke skulde være istand til at kunne rede for mig i Henseende til de Spørgsmaal, som stilles til mig, navnlig naar jeg ikke forud har kunnet være forberedt paa dem, saaledes som Tilfældet er med det bestemte Spørgsmaal, der nu er mig forelagt og i Henseende til hvilket jeg naturligviis ikke har nogen bestemt Uttring fra den bortreiste Grev Spønne om, hvorledes han vilde have det besvaret, medens jeg derimod med Hensyn til alle vigtige allerede foreliggende Punkter har modtaget Grevens bestemte Uttringer om, hvorledes han betragter dem, hvilke Uttringer, da jeg kun staaer her for en kort Tid, ville være min Rettesnor. Jeg skal nu tillade mig, saaledes som jeg i Diebliffet kan opfatte Sagen, at udtale min Anskuelse om den Forskiel, der er imellem Loven, som den er vedtagen i det andet Thing, og Loven, som den vil blive, naar det sidste Punktum af den foreliggende Paragraph udgaaer. Loven, som den er vedtagen i det andet Thing, gaaer ud paa, at man i dette Dieblik er aldeles bestemt for Consumtionens Affkælfelse ogsaa for Kjøbenhavn, men at man indrømmer Nødvendigheden af, i et Aar at oprøve samme, for paa næste Rigsdag at gjøre Udvei, hvis det behøves, for de manglende Midler. Naar man derimod lader det nævnte sidste Punktum udgaae, saa giver man ikke en saadan fast Bestemmelse for, at Consumtionen ogsaa for Kjøbenhavn bør ophæves. Det er vel sandt, at det forudsæt-

tes, at, hvis Regjeringen og Thingene ikke til den Tid kunde blive enige om en Lov, som enten ganske eller for en Deel lod den Kjøbenhavnske Consumtion bestaae, saa kunde den ikke længer ophæves; men dog skal hele Sagens Forhandling staae aaben, der skal paa den næste Rigsdag kunne opkastes det Spørgsmaal, om den Kjøbenhavnske Consumtion dog ikke rettelig idetmindste endnu et Aar Maa bør vedblive. Den Svæven, som derved bliver i Sagen, den er det, som det, saavidt jeg skjøner, har været det andet Things Mening at bortførerne ved Tillaget af det sidste Punktum. Derved er det ogsaa bragt derhen, at man nu her maa udtale sig, om man vil bestemt afgjøre i dette Dieblik, at ogsaa den Kjøbenhavnske Consumtion bør haves — dog at man giver Tid til at skaffe de fornødne Midler tilveie — eller man vil lade en yderligere Behandling af dette Spørgsmaal staae aaben til den næste Rigsdags Samling. Saaledes har jeg forstaaet Forskiellen, og jeg skjøner da ikke rettere, end at det paa ingen Maade er nogen Overflødighed, at dette sidste Punktum er tilføjet, men at det er en bestemt forskjellig Anskuelse, som udtaler sig under den ene eller den anden Forudsætning. Hvad der iøvrigt er det Rigtige i dette Dieblik, hvad der i dette Dieblik kunde ønskes vedtaget, derom skal jeg ikke udtale mig. Finantsministeren har paa de tidligere Stadier udviklet sine Anskuelser, Sagen betragtet for sig, hvortil jeg kan henvide. Hvad Virkning imidlertid den forandrede Stilling, som Sagen nu har faaet ved det, der ligger imellem, bør have, det er Noget, jeg maa overlade til den høitærede Forsamlings Bestemmelse.

S. P. Hansen: Denne Sag er nu allerede saa udførligt discuteret, at jeg vistnok kan fatte mig ganske kort i de Bemærkninger, jeg nu skal tillade mig. Naar den ærede Landssthingsmand, som talte sidst, med Hensyn til den Bemærkning, som findes i Udvalgets Betænkning, om at, naar Spørgsmaalet om Dphævelsen af Indførselsconsumtionen i Almindelighed forelaae aabent, saa vilde samtlige Udvalgets Medlemmer have fundet en Foranledning til ikke strax at tilraade denne Afgang i Statsindtægterne, har troet, at man derved